

Militaire, at de have en vis Sands for Orden, som kan være meget god i de Forhold, som her er Tale om. Det er altsaa en Idee, som jeg ikke finder urimelig, men jeg maa dog gjøre min ærede Ven opmærksom paa, at der derhos ikke er det Mindste veien for at vedtage, hvad Regjeringen har foreslaaet. Efterhaanden som de nuværende Udskrivningschefer gaar af, kan man jo, naar man finder dygtige Militaire dertil, sætte dem ind i Pladserne; der behøves ikke derfor nogenjombest Forandring i Regjeringsforslaget. — Betynderligt nok, om begge de anførte Grunde yttrede tilsidst min ærede Ven for Skanderborg Amts 2den Valgfreds (Rosenfrang), at der ikke kunde lægges Vægt paa nogen af dem; Amtmændene, sagde han, kunde egentlig ikke udføre Forretningerne; de foreslaaede Officerer heller ikke; og Resultatet blev da, at man alligevel vistnok maatte beholde Udskrivningscheferne. Jeg veed da sandtelligt ikke, hvorfor det ærede Medlem er gaaet med til at stille Forslag om, at de kun skulle konstitueres, efter at det ærede Medlem for 8 Dage siden har været med til eenstemmigt at vedtage, at de skulle udnævnes af Hans Majestæt Kongen.

Men der er en 3die Grund, som ikke staaer nævnt i Betænkningen, men som maaskee er Hovedgrunden, hvorfor man vil have, at Forholdet skal staae jævende. Det er bekendt, at den nyeste Tid har opfundet et Universalmiddel, om jeg maa kalde det saa, som skal læge al Statens og navnlig alle Embedsmændenes Brøst; det er den saakaldte Livrentecuur. Det er egentlig Sagen. Man vil have, at Udskrivningscheferne skulle underkastes denne Cuur. Man trykker sig lidt ved, da man endnu slet ingen Patienter har paa Anstalten, at slippe disse 5 løs. Man har endnu ikke opnaaet at faae en eneste Patient derind, og saa tænker man: skulle vi nu ansætte disse 5 Embedsmænd fast, gaar vi jo Glip af dem, medens de ellers maaskee vilde være de Første, som vi kunne faae fat i. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at der jo dog stadig vil blive nogle Patienter at

faae under Cuur; fra den ene Samling til den næste er der altid forffjellige Embedsmænd, som ville gaar af, og disse Embedsmænds Efterfølgere ville jo kunne komme paa Livrenteanstalten, saa jeg seer ikke, at der er nogen Grund til, at netop de ulykkelige Udskrivningschefer skal først derind, især da man, som sagt, baade isfor og iaar har fritaget dem derfor ved at vedtage, at de skulle udnævnes af Hans Majestæt Kongen. — Hvad de 2 Udskrivningschefer angaaer, der skulle gaar af, maa jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at vi isfor eenstemmig have vedtaget Følgende: „De nuværende af Kongen konstituerede Udskrivningschefer, der ikke udnævnes til Udskrivningschefer, saavelsom deres Conser, tillægges der Pension af Statskassen, som om de havde været fast ansatte som Udskrivningschefer fra den Dag, de af Kongen konstitueredes som saadanne.“ Det forekommer mig, at det er saa rene og klare Ord som muligt, og det synes mig virkelig at ville være i høi Grad uforstandigt, om Rigsdagen nu vilde gaar ind paa at forkaste, hvad den eenstemmig vedtog isfor, og hvad den yderligere har bekræftet iaar ved Antagelsen af Værnepligtsloven. — Den eneste Tilfredsstillelse, jeg har haft ved at læse den foreliggende Betænkning, er, at den har givet mig en Bekræftelse paa, med hvormegen Eljensomhed jeg har valgt den Devise, som jeg forlængst har kundgjort her paa Thinget altid skal være min, saalænge som jeg havde Sæde i denne Sal, nemlig Devisen: nil admirari.

Formanden: Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgfreds (Rosenfrang) har Ridet for en kort personlig Bemærkning.

Rosenfrang: Jeg troer dog, at min ærede Ven fra Bornholm noget har misforstaaet mig; jeg har udtrykkelig sagt, at skulden Tanke, som jeg unegtelig er omgaaedes med, men dog ikke i den storartede Udstrækning, som min ærede Ven tillagde mig, den nemlig, at indskrænke Amtmændenes Antal,